

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (ensamdomare)
den 6 februari 2003

Mål T-7/01

Norman Pyres
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Tillfälligt anställd — Förlängning av anställningsavtal — Giltighetstid”

Fullständig text på engelska II - 239

Saken: Talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att förlänga sökandens anställningsavtal som tillfälligt anställd på viss tid om sex månader.

Avgörande: Talan ogillas. Vardera parten skall ersätta sin rättegångskostnad.

Sammanfattning av domen

1. Tjänstemän — Tillfälligt anställda — Rekrytering — Förlängning av ett tidsbegränsat anställningsavtal med en tid som är kortare än den maximala tid som anges i avtalet — Motiveringsskyldighet — Föreligger inte (Anställningsvillkor för övriga anställda, artiklarna 8 och 47.1)

2. Tjänstemän – Tillfälligt anställda – Rekrytering – Förlängning av ett tidsbegränsat anställningsavtal – Administrationens utrymme för skönsmässig bedömning – Administrationens skyldighet att iakttä försiktighet – Beaktande av den berörde anställdes intressen – Domstolsprövning – Gränser
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 7; anställningsvillkor för övriga anställda, artikel 10)

3. Tjänstemän – Beslut som påverkar en tjänstemans administrativa ställning – Beaktande av omständigheter som inte framgår av tjänstemannens personalakt – Otillåtet – Gränser
(Tjänsteföreskrifterna, artikel 26)

4. Tjänstemän – Talan – Grunder – Maktmissbruk – Begrepp

1. Det framgår av artikel 47.1 a och b i anställningsvillkor för övriga anställda att giltighetstiden för anställningsförhållandet mellan en institution och en tillfälligt anställd som är tidsbegränsat anställd regleras genom de föreskrifter som finns i det avtal som parterna ingått, inom de gränser som anges i artikel 8 i samma anställningsvillkor. När ett tidsbegränsat anställningsavtal inte ger den tillfälligt anställda någon rätt till förlängning av nämnda avtal är tillsättningsmyndigheten inte, med hänsyn till de mycket stora befogenheter att företa skönsmässiga bedömningar som den förfogar över, skyldig att motivera ett beslut genom vilken den – med iakttagande av de delgivningsfrister som föreskrivs i avtalet och i artikel 47.1 b i de ovannämnda anställningsvillkoren samt i förekommande fall i de interna bestämmelser som den berörda institutionen har antagit – beslutar att inte förlänga ett sådant avtal, eller att endast förlänga det med den tid som är kortare än den maximitid som anges i avtalet, när avtalet löper ut.

(se punkterna 38–40)

Hänvisning till förstainstansrätten den 17 oktober 2002 i mål T-330/00 och T-114/01, Cocchi och Hainz mot kommissionen, REGP 2002, s. I-A-0000 och s. II-0000, punkt 83

2. En förlängning av en tidsbegränsat anställd tjänstemans anställningsavtal omfattas av den behöriga myndighetens stora utrymme att företa skönsmässiga bedömningar, vilket innebär att gemenskapsdomstolarnaskontroll måste begränsa sig till att pröva om några uppenbara fel eller maktmissbruk föreligger.

Vad gäller den bedömning av tjänstens intresse som denna myndighet gör, vilken i enlighet med administrationens skyldighet att iakttä försiktighet i förhållande till samtliga sina anställda förutsätter att den berörde anställdes intressen också beaktas, måste gemenskapsdomstolarnas kontroll begränsa sig till frågan huruvida den berörda myndigheten har hållit sig inom rimliga gränser och inte har använt sig av sina skönsmässiga befogenheter på ett uppenbart felaktigt sätt.

(se punkterna 50 och 51)

Hänvisning till domstolen den 26 februari 1991 i mål 25/80, De Brieu mot kommissionen, REG 1991, s. 637, punkt 7; domstolen den 29 juni 1994 i mål C-298/93 P, Klinken mot domstolen, REG 1994, s. I-3009, punkt 38; förstainstansrätten den 28 januari 1992 i mål T-45/90, Speybroeck mot parlamentet, REG 1992, s. II-33, punkterna 97 och 98; förstainstansrätten den 17 mars 1994 i mål T-51/91, Hoyer mot kommissionen, REGP 1994, s. I-A-103 och s. II-341, punkt 27; förstainstansrätten den 17 mars 1994 i mål T-52/91, Smets mot kommissionen, REGP 1994, s. I-A-107 och II-353, punkt 24; förstainstansrätten den 18 april 1996 i mål T-13/95, Kyrpitsis mot CES, REG 1996, s. I-A-167 och II-503, punkt 52; förstainstansrätten den 14 juli 1997 i mål T-123/95, B mot parlamentet, REGP 1997, s. I-A-245 och II-697, punkt 70; förstainstansrätten den 11 februari 1999 i mål T-79/98, Carrasco Benítez mot EMEA, REGP 1999, s. I-A-29 och II-127, punkt 55; förstainstansrätten den 12 december 2000 i mål T-223/99, Dejaiffe mot harmoniseringsbyrån, REGP 2000, s. I-A-277 och II-1267, punkt 53

3. Artikel 26 i tjänsteföreskrifterna, enligt vilken en tjänstemans personalakt måste innehålla alla handlingar av betydelse för hans administrativa ställning och alla utlåtanden om hans kompetens, prestationsförmåga och uppförande, liksom samtliga synpunkter som tjänstemannen lämnat på nämnda handlingar, har till syfte att säkerställa tjänstemannens rätt till försvar genom att se till att beslut av tillsättningsmyndigheten som påverkar hans administrativa ställning och karriär inte grundar sig på omständigheter avseende hans uppförande som inte framgår av hans

personalakt. Ett beslut som grundar sig på sådana omständigheter strider således mot garantierna i tjänsteföreskrifterna och måste ogiltigförklaras på grund av att det har fattats till följd av ett rättsstridigt förfarande. Det förhållandet att omständigheter på vilka ett beslut av administrationen grundar sig inte anges i den berörda tjänstemannens personalakt innebär emellertid endast att beslutet är ogiltigt om dessa omständigheter har varit av avgörande betydelse för det val som tillsättningsmyndigheten har gjort.

(se punkterna 70 och 71)

Hänvisning till domstolen den 3 februari 1971 i mål 21/70, Rittweger, REG 1971, s. 7, punkterna 29–41; domstolen den 28 juni 1972 i mål 88/71, Brasseur mot parlamentet, REG 1972, s. 499, punkt 18; domstolen den 12 februari 1987 i mål 233/85, Bonino mot kommissionen, REG 1987, s. 739, punkt 11; förstainstansrättenden 30 november 1993 i mål T-78/92, Perakis mot parlamentet, REG 1993, s. II-1299, punkt 27; förstainstansrättenden 9 februari 1994 i mål T-109/92, Lacruz Bassols mot domstolen, REGP 1994, s. I-A-31 och II-105, punkt 68

4. Begreppet maktmissbruk har en bestämt innebörd och att det avser det fall då en administrativ myndighet använder sin behörighet för ett annat ändamål än det som ligger till grund för behörigheten. Ett beslut innebär maktmissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att det har antagits för att uppnå andra mål än dem som angetts.

(se punkt 82)

Hänvisning till förstainstansrättenden 11 juni 1996 i mål T-118/95, Anacoreta Correia mot kommissionen, REGP 2001, s. I-A-283 och II-835, punkt 25; förstainstansrätten den 6 juli 1999 i de förenade målen T-112/95 och T-115/96, Séché mot kommissionen, REGP 1999, s. I-A-115 och II-623, punkt 139; förstainstansrätten den 16 januari 2001 i de förenade målen T-97/99 och T-99/99, Chamier och O'Hannrachain mot parlamentet, REGP 2001, s. I-A-1 och II-1, punkt 104